

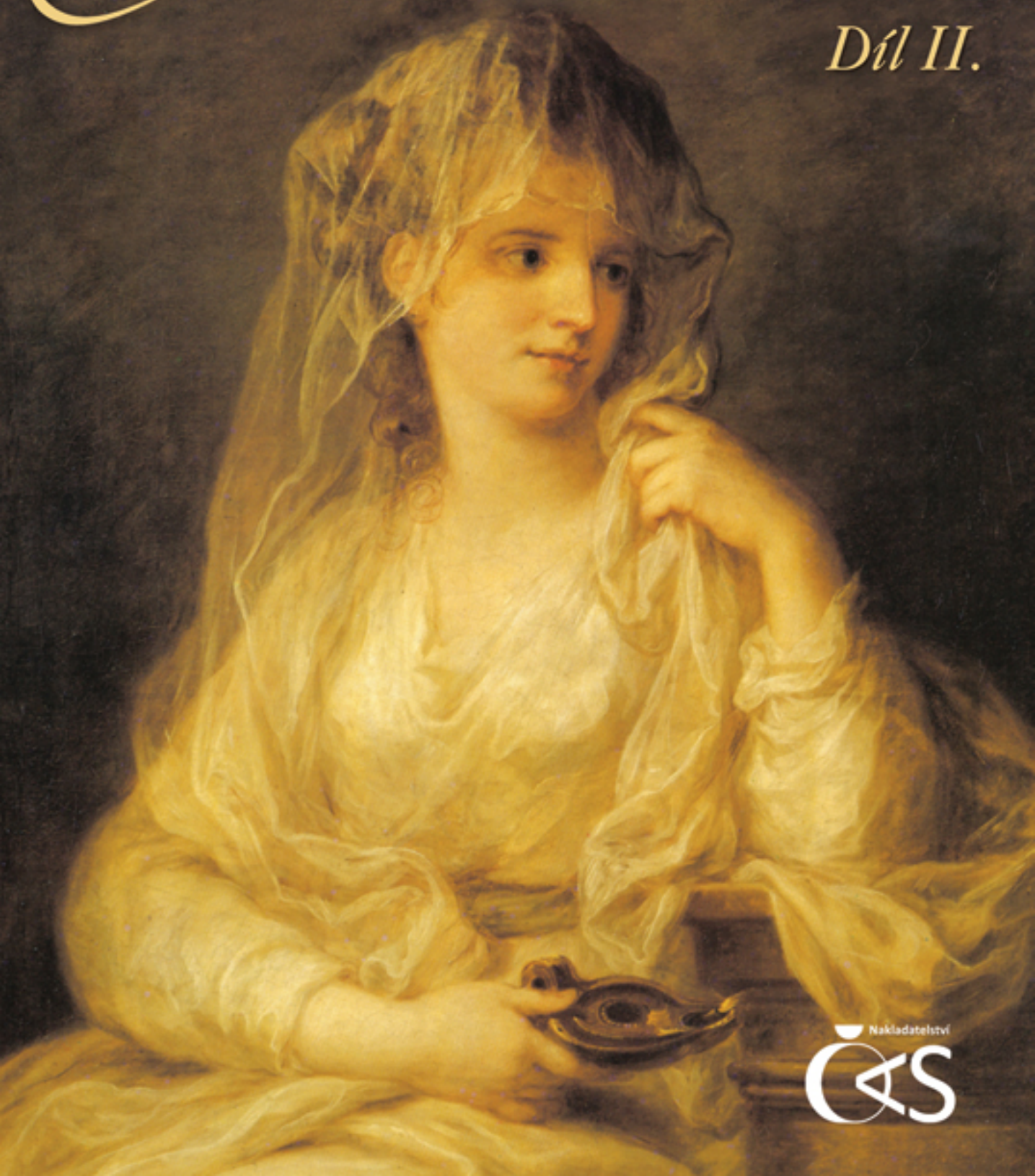
Jane
Austenová

Catherine
Austenová
Hubbacková

Mladší sestra

Díl II.

KAPITOLA II.

Když odcházeli od večere, zavěsila se slečna Osbornová opět do Emmy a vedla ji z jídelního salonu. Stěžovala si na horko a únavu a navrhla, aby se odebraly do zimní zahrady, kde se při světle krásných lamp a za zpěvu fontány, v opojné vůni květin a mezi letnými odlesky jasného zimního měsíce na květech a keřích mohou v klidu projít. Na konci oranžerie byl altán s několika sofa, téměř schovaný za skupinou pomerančovníků, jejichž nádherné květy sytily vzduch příjemnou vůní. Sem slečna Osbornová dovedla svou přítelkyni. Nese-děly zde déle než pár minut, když zaslechly blížící se hlasy.

Slečna Osbornová se snažila prohlédnout oponou větvoví, když náhle tlumeně zašeptala:

„Je to jen vaše sestra a pan Musgrove. Sedte prosím tiše, ať se k nám nepřipojí.“

Obě mladé dámy zůstaly tedy skryté v naději, že se mladý pár nezdrží dlouho. Ten se po chvíli přiblížil natolik, že zřetelně slyšely vše, co si ti dva říkali.

Nejprve zaslechly Margaret:

„Ujišťuji vás, pane Musgrove, že nám, ženám, není co závidět. Jsme tak ubohé, slabé a bezbranné vůči pomluvám... Nikdo nepolituje srdce ženy zasažené hlubokými ranami, které ona musí provždy jen mlčky snášet. Ach! Ujišťuji vás, že pokud jsme anděly, jak říkáte, náš úděl rozhodně andělský není.“

„Ženy ale mají mnohem více – chci říci, jsou rozhodně méně... Ehm, tedy, nemá snad žena vůbec nic?“

Zdálo se, že dost dobře neví, co chce říct, a v pohledech slečny Osbornové se zračilo takové pobavení, že hrozilo, že budou prozrazeny. Smích se jí však naštěstí podařilo potlačit, když tu opět zaslechly Margaret:

„Ach ano, vskutku nic. Máte úplnou pravdu. Chcete bezpochyby říct, že jsme zranitelnější a myslíme hlavně na druhé. Milujeme a neodvažujeme se to projevit. Smějeme se, když nám do srdce vrážejí dýku. A umíráme šťastné, pokud svou smrtí přineseme pokoj tomu, koho milujeme.“

„Co je to za květiny, slečno Margaret?“ pronesl Tom, který očividně těžko zvládal svou roli v této patetické konverzaci.

„Vy neznáte pomerančové květy – svatební květinu?“

„Vskutku? A kdy ozdobí vás?“

„Jak se můžete ptát? Je snad v moci ženy, aby o něčem takovém rozhodla?“

„A chtěla byste se jimi ozdobit?“

„Vy jeden, to neřeknu! Jak se můžete ptát?“

„Ach, neplísňte mne prosím pro můj upřímný zájem o vás.“

„Vy a zajímat se!“ zasmála se Margaret afektovaně. „Ó, já vás znám jinak.“

„Jestli o mých slovech pochybujete, pak mne vůbec neznáte – řekněte, najde se ve zdejší zástupu skvělých

mužů jeden, pro něhož byste se těmi mystickými květy přizdobila?“

„Nenajde, ani jeden,“ zvolala opět. „Kvůli žádnému z nich se jimi nepřikrášlím. Nikdo z mužů v sále mě nemůže zlákat tak, abych obětovala svůj život, svou svobodu.“

„Je to vůbec možné?“ zvolal Tom nevěřicně.

„Je to tak. Ale proč se vůbec ptáte? Nezáleží vám na mně a nezajímáte se o mne. Mluvíte hodně, ale vždy jen tak do větru.“

„Jak kruté tvrzení! Tomu jistě sama nevěříte. Ujišťuji vás, že mé srdce překypuje citem.“

„Tomu se těžko věří.“

„Jak jste ke mně krutá...“

„Je snad nějaký důvod, proč bych neměla být?“

„Zajisté. Má nehynoucí a upřímná oddanost vám, má krásná plavovlasá Margaret.“

„Teď si ze mne tropíte žerty, pane Musgrove.“

„Vyznávám vám svůj obdiv, svou nekonečnou náklonnost. Při této bělostné ruce přísahám, že vás nevýslovně miluji. Nechtěla byste si vetknout do vlasů pomerančové květy kvůli mně?“

„Zdali bych nechtěla? Ach, drahý Tome, vskutku málo znáte mé srdce, pakliže o tom pochybujete. Mohu vám však věřit?“

„Přísahám při jasném měsíci nad námi, při světlé památce svých předků, při všem, co je mi drahé, že jste ta

nejpůvabnější, nejlepší, nejmilejší, nejdokonalejší žena, jakou znám.“

„Ach, nejdražší Tome! Mám neblahé obavy, že mne chcete jen oklamat svými lichterky.“

„Vás a oklamat! Proč o sobě stále smýšlíte tak negativně? Některým ženám bych se zřejmě mohl vlichotit a u některých jsem tak snad i učinil – ne však ve vašem případě. Vyloučeno. Povězte, Margaret, milujete mne?“

„Pochybujete o mé lásce? Ptáte se na mé city? Chcete zkoušet mé srdce? Jak skvělý okamžik, jak nevýslovná blaženost! Jsem vaše, Tome, v životě i ve smrti!“

„Jste má a já zas váš – ale teď tiše, blíží se nějaké hlasy. Vraťme se raději zase k tanci.“

Pak zdráhající se Margaret pomalu odvedl pryč, a jakmile byli z doslechu, obrátila se slečna Osbornová na svou společnici. Šeptem se omlouvala, že se nechtěně staly důvěřnicemi šťastných vyhlídek její sestry, čímž vytrhla Emmu z němému údivu. Ujistila ji, že zůstávala v úkrytu jen z přátelství k ní, neboť měla pocit, že kdyby se ukázaly, uvedly by milence do rozpaků, přetrhly nit jejich vyznání a oni by si snad nikdy neřekli to, co jim tak leželo na srdci. Bylo by tím napácháno větší zlo, než by kdy možná šlo napravit.

Zároveň na svou čest slíbila, že tajemství, jež bezděčně vyslechly, zachová, dokud případně nevejde ve všeobecné povědomí a ona nebude moci slečně Margaret pográtulovat. Nepovažovala za nutné dodávat, jak mimořádně absurdní bylo vidět dotyčného pána a dámu

za daných okolností ani jak se téměř zadusila potlačováním smíchem.

V Emmě vyvolaly zaslechnuté věty pocit naprostého údivu. Že by Tom Musgrove pomýšlel na svatbu, a zrovna s Margaret? S dívkou, s níž dříve flirtoval, dokud ho neomrzela? Stěží věřila, že by ji miloval natolik, aby si ji vzal bez vyhlídky na peníze či konexe. Emmu trápilo, že slečna Osbornová celou tu nesmyslnou debatu mezi nimi vyslechla, neboť se při zběžném pohledu nemohla ubránit obavám, že je jí takový projev citů a bláhovosti k smíchu. Také velmi pochybovala, že by její sestra byla šťastná s mužem, jehož současná lehkomyšlnost a povrchnost nevěstily pro budoucnost nic dobrého. Margaret ho nepochybně milovala, ale její láska byla z těch, které se mohly stejně dobře upnout i k jinému objektu, aniž by ji opuštění toho předchozího učinilo zvláště nešťastnou.

Všechny tyto myšlenky běžely Emmě hlavou, zatímco zvolna doprovázela svou společnici do tanečního sálu. Zde však ani jednoho z dvojice, jejíž rozhovor je tak zaujal, neviděly... a vlastně je ani nehledaly.

Ten večer přinášel Emmě spíše bolest než potěšení. Pan Howard ji svým chováním a způsoby hořce zklamal. A rozmluva vyslechnutá v zimní zahradě jen dokonala a prohloubila její smutek.

Rozčarování spolu s únavou a malátností, způsobenými pro ni nezvykle pozdní hodinou, jí ubraly na náladě a šarmu a i její hovor už postrádal dřívější veselost. Její tanečník, družný a zábavný sir William Gordon, vyjád-

řil obavu, jestli se nerozstona, a navrhl, aby se posadili. Emma však nechtěla budit zbytečný rozruch, a tak prohlásila, že je v pořádku a zcela jistě může v dané figurě pokračovat. Snažila se rozptýlit jeho obavy, aby neodhalil původ jejího splínu, a její úsilí bylo dokonale úspěšné. Pečlivě potlačila své pocity a umožnila svému tanečníkovi rozhovořit se jeho obvyklým odlehčeným stylem. Jeho věty pak odměňovala úsměvy, které mu dodávaly odvahu mluvit dál.

Snažil se zjistit, zda dnes večer zůstane na zámku, a zpravil ji o tom, že také on bude na několik dní zdejší nájemníkem, přičemž by ho velmi potěšilo, kdyby měl příležitost pokračovat ve známosti, jež tak šťastně začala. Vyjádřil naději, že její přítomnost na zámku není jen „oslnivým meteor, který na chvíli ozářil jeho cestu nevídaným jasem, aby jej pak zanechal ve tmě a zoufalství dní příštích“.

„Nezdržím se,“ řekla Emma. „A nepochybně mám svou oběžnou dráhu, sire Williame, ale jen docela malou a příliš vzdálenou té vaší. Proto je málo pravděpodobné, že by se naše dráhy znovu střetly.“

„To neříkejte, slečno Watsonová. Teď, když slečna Osbornová objevila vaše kvality a naučila se oceňovat vaši výtečnost, bude vás možná smět vídat i tak bezvýznamný jedinec, jako jsem já.“

„Nikoliv,“ odvětila Emma. „K tomu je třeba mít schopnosti slečny Osbornové a vy jistě nebudete tak troufalý, abyste s ní v tomto ohledu chtěl soupeřit.“

„To bezpochyby nelze,“ reagoval sir William. „Nejsem ani tak drzý, ani tak namyšlený. Copak jsem se vám už nesvěřil, že jsem to nejskromnější stvoření v celém vesmíru?“

„Ach ano,“ přitakala Emma s úsměvem. „Jenže to už jsme konstatovali tak dávno, že mi to téměř vypadlo z paměti. I když teď si matně vzpomínám, že jste se o své skromnosti už zmínil.“

„Jste na mne zlá, slečno Watsonová,“ zasmál se sir William.

„Myslím, že mi křivdíte. Spíše snad příliš laskavá, když vám dovoluji nárokovat si takové kvality.“

„Dobrá, ale nyní mi povězte: řekla byste, že slečna Osbornová je velmi chytrá?“

„To nemohu dost dobře posoudit, a musím tedy takovou rozpravu odmítnout.“

„Mám snad z toho vyvodit, že jsem vám protivný?“ dotázal se s pochybami v hlase.

„Nikoli. Jediné, co smíte z mé mlčenlivosti vyvodit, je, že slečna Osbornová ke mně byla z vlastní vůle velmi dobrá, a zaslouží si tudíž mou vděčnost. A také vězte, že jsem ji zatím poznala jen málo, než abych si o jejím nadání a jejích schopnostech mohla vytvořit spolehlivý názor.“

„A myslíte, že je krásná?“

„O tom není pochyb,“ odpověděla Emma srdečně. „Její vzezření druhé povznáší. Nepochybně ji také obdivujete.“

Sir William jí přímo neodpověděl a Emma pojala podezření, že by byl jistě odpověděl mnohem pohotověji, kdyby jeho obdiv byl opravdu jen povrchní. Udivilo ji nicméně, že chování slečny Osbornové k němu je tak vrtkavé a nepředvídatelné. Jako by ho nechtěla v jeho náklonnosti povzbuzovat, nebo jako by si zkoušela hrát s jeho city.

Emma začínala mít dojem, že na ni snad byla uvalena nějaká kletba. Jako by jí osud určil být loutkou lidí z jejího okolí, kteří před ní neustále hráli jakési role, jimž ale ona nerozuměla. Možná si s ní všichni zahrávali nebo se jen bavili na její účet a svými pobídkami ji přiměli vstoupit do společnosti, která rozhodně byla nad její současné poměry. Snažila se setřást tento velmi nepříjemný pocit, ale ten v ní zřejmě pevně zakořenil. Její dosud veselý výraz se znovu zakalil, její krok ztěžkl a ona působila unaveně a sklíčeně.

Sir William ji pozorně sledoval a její stav ho znepokojil. Vzápětí podotkl:

„Tedy nakonec není vaší přítelkyní tak, jak jsem si představoval.“

Emma, která na chvíli zcela zapomněla, o čem právě hovořili, sebou trhla a jen se na něho nechápavě podívala.

„Chci říci,“ navázal v odpověď na její pohled, „že jsem měl dojem, že jste velmi dobré přítelkyně, a proto jsem chtěl znát váš názor na ni – tedy na slečnu Osbornovou.“

„Můj názor bezpochyby ani nestojí za to, abych ho vůbec vyjadřovala, sire Williame. Přesto vám povím, že ač si netroufám nazývat se její přítelkyní, dostalo se mi od ní tolik pozornosti, že si mne zcela přirozeně získala. A snad mohu říct, že kdyby naše životní okolnosti byly rovnocenné, pak by bezpochyby naše známost mohla přerůst v přátelství.“

S tímto ujištěním se sir William zjevně spokojil, neboť uzavřel téma slečny Osbornové a pustil se do vzrušující rozpravy o povaze přátelství. Tou debatou se Emma bavila, pakliže měla sílu tančit a byla přitom dostatečně pozorná, aby mu mohla naslouchat. Nakonec ale byla už tak unavená, že zanechala tance a vděčně se uchýlila do rohu, ještě než skončily další dvě ohlášené skladby. Zde Emmu objevila slečna Osbornová, která se buď ze soucitu nad jejím znaveným výrazem, nebo z jakýchsi neznámých pohnutek dala přes počáteční nesouhlas přesvědčit a svolila, že si Emma může odpočinout.

Tím byly pro Emmu radosti plesu na panství Osbornových u konce. Přinesl jí jen málo potěšení a navíc přišla o pěkné šaty. Celkem vzato ji však nemrzela ani tak způsobená škoda, jako spíš nenaplněnost očekávání, s nimiž na ples přicházela.

Po jisté úvaze dospěla k přesvědčení, že její nespokojenost jistě vychází z ní samé. Kdyby její pocity fungovaly správně, byla by se s radostí a uspokojením zapojila do okolní zábavy a nezneklidňovala by se nenaplněnými tužbami. Za vším stály její sympatie k panu Howardovi.

Napadlo ji, že jestliže se tak špatně a rozladěně cítí už při počínající známosti, bylo by snad lépe své sympatie ještě jednou přezkoumat – hned a od základů, ještě než ztratí svůj vnitřní klid a zjistí, že se úplně a ve všem zcela mylíla.

Všechno to duševní vzrušení a nezvyklé rozptýlení přirozeně vedly k neklidné a bezesné noci, a tak druhý den ráno zjistila, že by jí velmi prospěla trocha čerstvého vzduchu. Rozhodla se tedy pro malou procházku ještě před pozdní snídaní.

Když vyšla vstupním sloupovým ven, paprsky zimního slunce se třpytily na námraze a rudě probleskovaly mezi holými větvemi okolních stromů. Vzduch byl čerstvý a svěží a nebe bez mraků. To vše slibovalo příjemnou procházku a Emma se vydala směrem do parku. Cesta, po níž kráčela, vedla podél krásného bukového lesa a ona se jí nechala chvíli vést. Šla sama a v naprostém tichu, naslouchajíc jen zvonivé ozvěně vlastních kroků na tvrdém šterku. Po nějaké době ji však zarazil zvuk kroků v její blízkosti, o něco hlouběji v lese, které jako by napodobovaly ty její. Předpokládala, že by to mohl být nějaký lesní dělník nebo hajný, a tak se zastavila a naslouchala, zda kroky přejdou. Ty se však také zastavily, a to tak náhle, že zapochybovala, zda ve skutečnosti neslyšela svou vlastní ozvěnu.

Když znovu vyrazila, záhy opět uslyšela zvuk, který ji doprovázel. Tentokrát si však již byla jistá, že to není klam. Snažila se v lese něco zahlédnout a rozeznat svého tichého společníka, ale keře i podrost byly příliš husté, než aby něco viděla.

Takováto společnost se jí příliš nezamlouvala, a rozhodla se tedy, že se vrátí domů. V té chvíli narazila na světlinu, která, jak se zdálo, vedla k zámku. Bez váhání na ni vkročila. Doprovod kroků už pak nezaslechla. Sotva se však přestala zabývat jednou obavou, všimla si rychle se shlukujících mračen, věštících brzký déšť. Nechtěla promoknout, a tak znejistěla, zda se vydala správným směrem, neboť ji zmátly četné zákruty a prudká odbočení. Záhy usoudila, že se zřejmě docela ztratila. Byla si nicméně jistá, že zámek nemůže být dál než jednu míli, ačkoliv ho z místa, kde stála, neviděla. Ztráta orientace by ji ovšem nijak neznepokojila, nebýt stále zlověstnější, potemnělé oblohy.

Doufala, že mezi stromy uvidí zámecké věže, a vystoupala na nevysoký pahorek, aby měla lepší výhled. Nezahlédla odsud sice zámek Osbornů, ale v soutěsce pod sebou si všimla menší chalupy, která pravděpodobně patřila hajnému nebo zahradníkovi. Rozhodla se tam zamířit tou nejkratší cestou.

Na chvílku se zastavila, aby prozkoumala okolní krajinu, když zaslechla tytéž kroky jako předtím. Řekla si, že ve skutečnosti není důvod se znepokojovat, a v rámci možností překonala svou nervozitu a vzrušení, které

dané okolnosti ještě zvýrazňovaly. Pozorně se zaposlouchala.

Příroda ji obdařila pevnými nervy, a ač měla živou představivost, za běžných okolností by se o svého neviditelného průvodce jen málo zajímala, nebýt rozrušení z včerejšího plesu. Ten večer na ni však zřejmě silně zapůsobil, neboť se jí při čekání na narušitele silně rozbušilo srdce. Měla za to, že ho musí každou chvíli zahlédnout mezi nedalekými, nepříliš hustě rostoucími stromy. Kroky to byly lehké a rovnoměrné a zjevně patřily nějakému muži. Pomyslela si, že dotyčný našlapuje až příliš zlehka, než aby to byl lord Osborne, který elegantní chůzí příliš nevyňikal. Její srdce jí vnuklo myšlenku, že je to snad pan Howard.

Byla pevně přesvědčena, že kdyby to byl on, nepromluvila by s ním. Nejde přeci být vlídný, jen když jsou sami, a před svědky se chovat chladně a odtažitě.

Kroky zněly nyní již tak blízko, že se dotyčný musel ukázat každou chvíli. Nechtěla vyvolat dojem, že na něho čeká, a tak se znovu otočila k domku dole v rokli. Několik velkých, těžkých kapek počínajícího deště jí připomnělo, že by měla co nejdříve vyhledat úkryt. A zatímco se stále ohlížela za domkem, několika hbitými skoky se před ní objevil sir William Gordon.

Kdyby byl onen mladý džentlmen tušil, že Emmin ruměncem vyvolaly jen stud a zklamání, byl by to sotva kvitoval s potěšením. Ať se totiž Emma přesvědčovala

sebevíc, cítila se opravdu velmi rozčarovaná, že oním narušitelem není pan Howard.

Z obavy, aby neprozradila své city, oplatila jeho pozdrav tím nejpřívětivějším tónem, k jakému dokázala své rty přimět – mnohem přátelštěji, než jak to cítila.

On zase vyjádřil svou nesmírnou radost ze šťastné náhody, která je svedla dohromady. Zeptal se, kam se po ránu vydala, načež Emma otevřeně přiznala, že zabloudila a že zvažuje, zda se před silícím deštěm neskrýt v domku, který se před nimi rýsoval.

„Ráda byste se schovala?“ zvolal. „Pak si tedy ihned pospěšme. Vskutku jsem se domníval, že se zde v tuto hodinu po protančené noci prochází spíše víla nebo přízrak. Živáčka bych tu tak časně nehledal. Když jsem uviděl postavu neúnavně jdoucí vpřed, přirozeně jsem usoudil, že stejně se vás netknou ani rozbouřené živly, že vám nevadí bouřka a že nepromoknete v dešti.“

Emma ho s úsměvem ujistila, že do takové bytosti má vskutku daleko a že teď by si už opravdu raději pospíšila, aby nepromokla docela. Nabídl se, že jí s laskavým svolením ukáže cestu. Když spolu sestupovali strmým svahem do údolí, cítila, že by měla být za jeho příchod vděčná, neboť pěšina prudce klesala a místy byl sráz tak příkrý, že jeho pomoc byla velmi příhodná, ne-li nutná.

Jakkoli si pospíšili, byli již řádně promoklí, když stáli pod krytým vchodem domku. Emma s úlevou přivítala, když se v odpověď na jejich zaklepání dveře otevřely a oni uviděli oheň hořící v krbu.

Žena hajného, pohledná a upravená mladá žena, je velmi vlídně vyzvala, aby šli dál. Snažila se osušit Emmin plášť a klobouk a pak se s dotazem, jestli už snídali, odebrala do kuchyně, aby jim v rychlosti připravila snídani. Zřejmě se slitovala nad nešťastníky, kteří museli na tak dlouho odložit své ranní jídlo. Appetit povzbuzený procházkou za zimního rána by nicméně vzal zavděk i podřadnějším pokrmem, než jaký jim podala. Vynikající chléb s máslem, vejce, jablka i malinový džem, to vše bylo velmi chutné. Sir William dokonce prohlásil, že džbánek domácího piva, který před něj postavila, je výtečnou náhradou za čokoládu.

Zatímco žena připravovala občerstvení, v kolébce u komína se probudilo její dítě, nemluvně sotva pár měsíců staré. Když Emma viděla, že jeho matka je příliš zaneprázdněná a nemůže ho ukonejšit, nabídla se, že mu na chvíli bude dělat chůvu. Milovala děti a velmi ji těšilo se o ně starat. Sir William ji s obdivem sledoval. Okouzila ho už večer, když byla v plesové róbě a obklopena dalšími elegantními dámami, ale nyní na něj zapůsobila dvojnásob. Nedokázal odtrhnout pohled od jejích ladných pohybů, když houpala dítě a hrála si s ním, a od laskavých úsměvů, jimiž děcko zahrnovala. Nikdy tak kouzelný výjev neviděl. Na chvíli se odmlčel a pak, jako výtečný kreslíř, nedokázal odolat pokušení načrtnout Emmu na jednu ze stránek svého kapesního bloku.

Emma, zaměstnaná péčí o dítě a bez zvláštního zájmu o jeho společnost, si nejprve nevšimla, co dělá, a než si

to stačila uvědomit, už ji vystihl ve zdařilé, ač jednoduché kresbě. Když se však k němu náhle otočila a setkala se s jeho upřeným pohledem a zahlédla tužku, již svíral mezi prsty, brzy se dovtípila. Už ho nepřekvapovalo, že si tolik získala lorda Osborna i pana Howarda. Jen se divil, že slečna Osbornová tak velkoryse schvaluje přítomnost tak podmanivé dívky v blízkosti svého bratra. Byl si jistý, že kdyby jeho srdce bylo volné, byla by si ho bezpochyby získala. Jeho dlouhodobou náklonností k slečně Osbornové však nevědomá rivalita Emmy Watsonové nemohla otrást.

„Nevěděla jsem, že se věnujete umění, sire Willia-
me,“ podotkla Emma a tiše mu vzala papír z ruky. „Tohle napovídá, že jste mistr kresby. Dovolíte, abych si to ponechala? Předpokládám, že vám to není k ničemu.“

„Je mi líto, ale s tím náčrtkem bych se nerad loučil, alespoň ne teď. Rád bych vytvořil celou kresbu na to téma. S tím venkovským interiérem to bude dokonalé. Moc vás prosím, nežádejte mě, abych vám ho věnoval.“ S těmi slovy jí skicu zase vzal, jako by se bál, že se jí opravdu nebude chtít vzdát.

Emma už dále nic nenamítala, jen vyhlédla z okna. Poznamenala, že by ji zajímalo, zda déšť někdy ustane a oni se budou moci pohodlně vrátit na zámek.

„Ujišťuji vás, že příští dvě hodiny nás nikdo postrádat nebude,“ řekl sir William. „Je nemyslitelné, že by po včerejším plese někdo na zámku vstal před polednem.“

„Nerada bych zažila mnoho takových nocí,“ namítla Emma. „Člověka pak přestane těšit všechna zábava.“

„Co by to ale bylo za život, slečno Watsonová, kdyby se ubíral jen podle našich přání? Už jste o tom někdy přemýšlela?“

„Ani ne. Je to věc, kterou je třeba dobře promyslet, a dosud jsem se tím příliš nezabývala.“

„Vskutku? Neříkejte... Měl jsem za to, že všechny mladé dámy mají tyhle věci rozmyšlené dlouho dopředu – situaci, místo, jmění, dokonce i jméno, které jim má osud přinést. Vy to tak jednou provždy zařízeno nemáte?“

„Jestli je to tak, jak říkáte, pak mám zřejmě co dohánět,“ odpověděla Emma s úsměvem.

„Nikdy není pozdě na nápravu. Tím heslem se řiďte. A začněme třeba hned – raději byste venkov, nebo usilujete spíše o dům ve městě?“

„To druhé samozřejmě. Dům ve městě a deset tisíc ročně. Nemyslete si, že se spokojím s málem, když už jsem si začala přát. Co bych z toho jinak měla, no řekněte?“

„Bravo! Mám rád odvážné ženy, které dokáží nahlas říct svůj názor. Takže máte tedy jisté ambice. Z vaší tváře bych to byl neřekl, a to jsem jich už prostudoval celou řadu.“

„Z mých ambicí musíte vinit hlavně sebe,“ opáčila Emma. „Byl jste to bezpochyby vy, kdo mi vnuknul tu představu. Říkala jsem vám, že jsem nikdy na nic podobného nepomýšlela.“

„Vedete si dobře. Vidím, že jste nadějná žačka a na vaše pokroky budu jistě pyšný. Abych ale pravdu řekl, u vás bych soudil spíše na tichý venkovský domek někde v ústraní, rodinné radosti a péči o dům i ostatní farníky, útěchu nalezenou v míru a pokoji. Hledal bych ve vás spíše chytrou a vzdělanou společnici než ambiciózní střelkyni, která jde tvrdě za svým. Snažím se vyznat ve vašich pocitech jako ve vaší tváři a byl bych čekal, že si vyberete tento úděl. Alespoň vidíte, že i nejlepší fyziognomik se může mýlit. Snad jsem vás neuvedl do rozpaků?“

Emma se vskutku červenala více, než by si přála. Usoudila, že příliš, než aby se hned odvážila odpovědět. Po chvíli se s jistým úsilím uklidnila a podotkla:

„Uvědomujete si, sire Williame, jak přesně jste můj osud vystihl? Věděl jste, že jsem dcerou vesnického faráře a mé poměry jsou v podstatě stejné jako ty, které jste popsal?“

„To jsem vskutku netušil,“ odvětil nadšeně. „Pak umím zřejmě hádat lépe, než jsem si myslel. Jak zajímavé, že jsem vás tak přesně popsal! Vy asi opravdu žijete v míru a pokoji, že?“

„Vždycky jsem měla za to, že pokoj je spíše vnitřní, než vnější požehnání,“ snažila se Emma opět vyhnout odpovědi. „Takové, jež musíme sami v sobě pěstovat a dbát o ně. Právě jsem se vinila z toho, že se mi ho nedostává, neboť se cítím velmi nespokojená, že jsem uvízla v této hájovně.“

„Pak jsem asi méně náročný než vy, slečno Watsonová, neboť jsem právě maximálně šťastný. Teď, když to ale zmiňujete, se mi zdá, že proprší zřejmě celý den, a pak bychom zde opravdu zůstali uvěznění. Snad bychom mohli s naší hostitelkou probrat možnosti, jak se odsud dostat.“

„Co by nám ale mohla navrhnout?“ zeptala se Emma. „Tedy kromě toho, abychom se vrátili domů pěšky, což by ovšem znamenalo zcela promoknout.“

„Nevěřím, že je taková pohroma nevyhnutelná,“ odvětil sir William. „Můžeme přece poslat na zámek pro kočár. To mi přijde nejjednodušší. Nenamítala byste nic proti tomu?“

Emmu představa takové drzosti trochu polekala, ale pak usoudila, že sir William snad zná poměry v rodině lépe, a nebyla tedy proti. Paní Browningová, žena hajného, s lítostí konstatovala, že nemá bohužel po ruce nikoho, koho by s takovou pochůzkou mohla poslat. Její muž byl právě s adjunktem mimo dům a byla by se ven vydala sama, ale sužoval ji kašel a bála se promoknout. Bylo to nečekané dilema. Sir William v tichosti přemýšlel.

„Kočár náhodou nemáte, paní Browningová?“

„Bohužel ne, pane – jen takovou rozhrkanou bryčku, kterou muž jezdí v neděli do kostela.“

„No a máte ji tu? Nemohli bychom si ji vypůjčit? Jistě nám skvěle poslouží,“ zvolal, potěšen tou představou.

„Samozřejmě, pane, a kuň dnes naštěstí také nevyjel. Když dovolíte, půjdu ho zapřáhnout.“

„Ne, ne, jste velmi laskavá, ale rád to zařídím sám. Jistě tu záležitost zvládnou, aniž bych vás musel obtěžovat,“ namítl sir William.

Žena ho však ujistila, že její přítomnost je nutná, neboť mu přinejmenším musí ukázat cestu do stáje. Dodala, že bude-li ta mladá dáma tak hodná a pochová na chvíli synka, jistě se jejich situace brzy zdárně vyřeší. Emma samozřejmě ochotně souhlasila a vzápětí již přes tenkou stěnu slyšela hlas sira Williama, žertujícího s jejich hostitelkou o tom, jak se správně zaprahá.

Asi za deset minut se vrátili.

„Váš kočár již čeká, slečno Watsonová,“ řekl. „Jste připravena podniknout tuto dobrodružnou jízdu pod mou ochranou?“

Emma přitakala. Poděkovala matce a políbila dítě, což její společník žertem napodobil. Pak jí sir William jí pomohl do bryčky a pod jeho vedením se vydali na cestu.

„Jak kouzelná scéna!“ zvolal a povolil otěže, aby kůň mohl zvolna stoupat do protáhlého kopce. „Kdybyste tak jednou o tom vesnickém domku a jeho obyvatelích napsala pastorále, slečno Watsonová...“

„Samozřejmě. A s vámi jako hlavním hrdinou, že?“ odpověděla Emma. „Kéž bych to svedla, jistě by to bylo neotřelé a zábavné téma.“

„Ach ano, udělejte ze mě hlavního hrdinu! Představte mě, jak chcete, jistě to uděláte skvěle.“

„Zvláště bych oslavila váš neskutečný apetit a heroický způsob, s nímž jste se utkal s tím namazaným chlebem.“

„Slečno Watsonová, začínáte být sarkastická, pomalu k vám ztrácím důvěru. Jsem přesvědčen, že o mně řeknete něco krutého. Vidím vám to na očích.“

„Oslavím také, jak obratně jste přistrojil toho koně. Nemusíme jistě zmiňovat ty pomotané třmeny, ani jak vám paní Browningová musela pomáhat.“

„Jste snad čarodějka, slečno Watsonová?“ zvolal sir William. „Jak můžete vědět o mém politováníhodném přehmatu? Přísahám, že začínám mít zvláštní tušení.“

„A vyzdvihnu i vaši lásku k nemluvňatům a ten roztomilý polibek.“

„To snad nebude třeba. Konečně to dítě nebylo přesně tím, koho bych býval rád políbil,“ odpověděl sir William čtverácky. „Ale ženy a chůvy podle všeho dávají přednost tomuto nepřímému odměňování. Pokud si ale myslíte, že se mýlím, vrátíme se někdy a mohu pak učinit rozumnější volbu.“

„Kdepak! Myslím, že jste projevil mimořádný vkus i úsudek – a svou pochvalu myslím vážně. Podle mě jste se dnes ráno choval velmi ušlechtilě a příští generace by se o vašich přednostech měly jistě dozvědět – kdybych ovšem dokázala psát verše.“

„Snad nejste tak krutá, abyste teď vše odvolala! Dovolte, abych vám připomněl, že já zvěčnil naše dobrodružství tužkou, a vy, jak doufám, učiníte totéž svým perem,“ deklamoval.